

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobkyně: **V. K.**, zastoupena Mgr. Petrem Miketou, advokátem se sídlem Jaklovecká 1249/18, Ostrava - Slezská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2010, č. j. 60 Az 117/2007 – 118,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení .

III. Advokátovi Mgr. Petru Miketovi **se** odměna za zastupování **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 29. 6. 2010, č. j. 60 Az 117/2007 – 118, zrušil rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „stěžovatel“) ze dne 5. 12. 2007, č. j. OAM-1-885/VL-20-11-2007, kterým byla zamítnuta žádost žalobce (dále jen „účastník řízení“) o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu je nutné vykládat tak, že jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, je-li z postupu žadatele patrné, že ji podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a pokud žadatel neprokáže opak. Jen takový výklad je v souladu s čl. 13 a 18 kvalifikační směrnice ve spojení s čl. 23 odst. 4 písm. i) a j) procedurální směrnice. Vložení

slova „pouze“ nic nemění na tom, že podání žádosti o mezinárodní ochranu až v případě hrozícího vyhoštění je ve valné většině případů účelové. Nicméně pokud žadatel přesvědčivě prokáže, že mu hrozí v zemi původu pronásledování z azylově relevantních důvodů nebo skutečné nebezpečí vážné újmy, je stěžovatel povinen se zabývat i jeho tvrzeními podle ust. § 12 a § 14a zákona o azylu, a případně azyl či doplňkovou ochranu udělit. V daném případě se stěžovatel otázkou možné existence azylově relevantního důvodu ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu vůbec nezabýval a s ohledem na dikci ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu ustal při právním hodnocení věci na zjištění, že účastnice řízení byla vedena snahou o legalizaci svého pobytu. Krajský soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., protože rozhodoval plně v souladu s ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu. V daném případě se nejednalo o správní vyhoštění, ale o vyhoštění soudní, takže již trestní soud zkoumal i možné hrozící pronásledování a vážnou újmu v zemi původu účastnice řízení. S ohledem na obsah spisu považuje stěžovatel za neodůvodněný názor krajského soudu o jeho opomenutí zkoumat účastnicí řízení tvrzené důvody pronásledování, neboť o pronásledování se u důvodů, sdělených účastnicí řízení, nedá hovořit. Co se týče otázky doplňkové ochrany, je stěžovatel přesvědčen, že její posuzování při zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu odporuje zákonu, neboť povinnost zkoumat existenci možné hrozící vážné újmy podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu ukládá tento zákon správnímu orgánu jen v případech postupu podle ust. § 16 odst. 1 písm. e) a f). Pokud by bylo úmyslem zákonodárce uložit stěžovateli povinnost zkoumat existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany i v případě posuzování podle ust. § 16 odst. 2 citovaného zákona, nepochybně by tato povinnost byla součástí zákonného textu. Tak tomu ovšem není a ukládání povinností zabývat se doplňkovou ochranou při posuzování podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu nemá tudíž žádnou oporu v zákoně a je jeho překročením. Dále stěžovatel poukázal na to, že k aplikaci ust. § 16 odst. 2 existuje rozporná judikatura Nejvyššího správního soudu, když tuto situaci ve svých rozhodnutích nazývá „judikatorním rozkolem“ (usnesení ze dne 29. 9. 2009, č. j. 4 Azs 51/2009 – 65). Účastnice řízení se ani v podané žalobě ani v jejím doplnění doplňkové ochrany nedovolala a stěžovatel je proto s ohledem na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 32/2009 – 44, přesvědčen o nadbytečnosti posuzování doplňkové ochrany v daném případě. Odkaz soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, považuje stěžovatel za nepřípustnou retroaktivitu, neboť správní rozhodnutí bylo vydáno již dne 5. 12. 2007, tedy před vydáním tohoto rozsudku. Stěžovatel je přesvědčen, že podmínky třístupňového testu, jak jsou vyžadovány v citovaném rozsudku, dodržel, i když mu tento rozsudek nemohl být znám. Stěžovatel musí odmítnout pokyn krajského soudu, aby znovu rozhodl o nároku, jelikož v případě mezinárodní ochrany nelze hovořit o nároku. Stěžovatel shledává nezákonnost i v nejednotnosti rozhodovací praxe krajského soudu, neboť tentýž soud, rozhodující ve stejném složení, vydal dne 25. 5. 2010 rozsudek č. j. 61 Az 36/2008 – 43, v němž zamítl žalobu do správního rozhodnutí stěžovatele přesto, že v tomto rozhodnutí se stěžovatel rovněž nezabýval doplňkovou ochranou a námitky o hrozících potížích v zemi původu, jež byly vyjadřovány obdobným způsobem, jako je tomu v tomto případě, odmítl soud se závěrem, že se nejedná o hrozbu pronásledování z azylově relevantních důvodů či hrozící skutečné nebezpečí vážné újmy. Podle stěžovatele není soudní judikaturou dosud

zohledněna situace, kdy o vyhoštění rozhoduje soud v trestním řízení. Navíc, bude-li správní orgán aplikovat ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu toliko na případy, kdy cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, pak pojmově nepřichází v úvahu zkoumání doplňkové ochrany, neboť existence důvodů pro aplikaci ust. § 14a zákona o azylu vylučuje řešení případu podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud shledal podanou kasační stížnost přípustnou a přijatelnou a napadený rozsudek přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatnil, a přitom neshledal vady podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, je-li z postupu žadatele patrné, že ji podal s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a pokud žadatel neprokáže opak.

Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Stěžovatel v kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas s právním názorem krajského soudu, že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť opomenul posoudit tvrzené důvody ohledně pronásledování a nezkoumal existenci možné hrozící vážné újmy podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Otázka, zda i v případě zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu je správní orgán povinen se v odůvodnění přesvědčivě vypořádat s možností udělení doplňkové ochrany, je již judikaturou Nejvyššího správního soudu vyřešena, a to zejména v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48 (publikovaný pod č. 1724/2008 Sb. NSS) a ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 – 78 (dostupný na www.nssoud.cz).

V prvním z citovaných rozsudků Nejvyšší správní soud uvedl, že „*z čl. 13 a 18 kvalifikační směrnice* (směrnice Rady 2004/83/ES) *ve spojení s čl. 23 odst. 4 písm. i) a j) procedurální směrnice* (směrnice Rady 2005/85/ES) *vyplývá, že žádost o mezinárodní ochranu*

lze posoudit jako zjevně nedůvodnou, pokud žadatel podává žádost „pouze" proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon dřívějšího anebo blížícího se rozhodnutí, které by vedlo k jeho vyhoštění, přičemž podání žádosti po obdržení rozhodnutí o správním vyhoštění a priori nevylučuje, že mu bude udělen azyl nebo doplňková ochrana, pokud mu hrozí pronásledování z azylově relevantních důvodů, resp. skutečné nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany". Nejvyšší správní soud tedy deklaroval, že k aplikaci ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu nestačí pouhý fakt, že žadateli o mezinárodní ochranu bylo uděleno správní vyhoštění nebo mu hrozí vydání k trestnímu stíhání do ciziny, ale stanovil tři podmínky, jejichž naplnění je třeba proto, aby mohlo být aplikováno citované ustanovení: *„(1) zda hrozí stěžovateli vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny [k výkladu této podmínky viz bod IV. a) rozsudku]; (2) zda mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve; a (3) zda je z postupu žadatele patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze" s cílem vyhnout se tomuto hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny."*

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ani naplnění shora citovaných podmínek, jež stanovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, při hodnocení žádosti jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, nemůže zbavit správní orgán povinnosti zabývat se tím, zda žadateli nehrozí při návratu do země původu závažná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. To znamená, že i v případě zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu je správní orgán povinen se v odůvodnění přesvědčivě vypořádat s otázkou možného udělení doplňkové ochrany (podrobněji viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 – 78).

Krajský soud proto nepochybil, zrušil-li rozhodnutí stěžovatele z toho důvodu, že se nezabýval otázkou udělení doplňkové ochrany.

Co se týče opomenutí zkoumat účastnicí řízení tvrzené důvody pronásledování, stěžovatel argumentoval tím, že o pronásledování se u důvodů, sdělených účastnicí řízení, nedá vůbec hovořit. Vyjádřila-li však účastnice řízení v průběhu správního řízení obavu, že ji bude v Bělorusku pronásledovat člověk, kterému dluží peníze, dospěl Nejvyšší správní soud, s ohledem na judikaturu týkající se nepřezkoumatelnosti z nedostatku důvodů, k závěru, že se stěžovatel měl i tímto tvrzeným důvodem zabývat a alespoň jednou větou uvést, proč nelze o pronásledování ve vztahu k účastnici řízení hovořit, aby mohl následně dovodit, že podala žádost o mezinárodní ochranu „pouze" s cílem vyhnout se vyhoštění. Nejvyšší správní soud přitom zdůrazňuje, že se jedná o odlišný případ než posuzoval v rozsudku ze dne 16. 6. 2010, č. j. 2 Azs 18/2010 – 45, www.nssoud.cz, neboť v dané věci účastnice řízení tvrdila, že se obává pronásledování, zatímco ve věci sp. zn. 2 Azs 18/2010 byly zohledněny konkrétní skutkové okolnosti a specifika daného případu, zejména obsah vyjádření žadatelky ve správním řízení, která sama předem vyloučila, že by v jejím případě byl dán důvod pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Je proto třeba trvat na tom, že nelze akceptovat opomenutí stěžovatele zabývat se možností udělení doplňkové ochrany a důvody pro udělení azylu pouze v důsledku toho, že žadatel uvedl určité skutečnosti, z nichž dovozoval důvod pro udělení azylu či existenci nebezpečí vážné újmy, které však správní orgán nepovažoval za relevantní pro posouzení vážné újmy či z hlediska možnosti udělení azylu. V takovém případě musí správní orgán své rozhodnutí řádně odůvodnit a uvést, proč byla žádost podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo

předání k trestnímu stíhání do ciziny. Stěžovatel se proto bude v dalším řízení zabývat všemi tvrzeními účastnice řízení.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele, že se otázkou doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu nemusí zabývat, neboť posuzování hrozící vážné újmy, a tím dodržení zásady *non-refoulement*, bylo součástí trestního řízení a již soud zkoumal možné hrozící pronásledování a vážnou újmu v zemi původu účastnice řízení.

Explicitní vyjádření zásady *non-refoulement* je obsaženo v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (publikována pod č. 208/1993 Sb.), podle kterého žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. Tato zásada rovněž vyplývá z čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb.) a byla dále rozšířena zejména judikaturou Evropského soudu pro lidská práva v tom směru, že nelze uprchlíka vyhostit do země, kde by byl vystaven hrozbě mučení či nelidského a ponižujícího zacházení či trestu zakázaného tímto článkem. Lze odkázat například na rozsudek Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci H. L. R. proti Francii (rozsudek z 29. 4. 1997, žádost č. 24573/94). Podle čl. 1 odst. 2 Ústavy dodržuje Česká republika závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva. K naplnění tohoto Ústavou stanoveného požadavku je proto třeba, aby každá entita, jejíž jednání je přičitatelné České republice, se chovala způsobem vedoucím k jeho naplnění. Ve věcech týkajících se ukončení pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se proto každý státní orgán, kterému věc žadatele v nějakém ohledu přísluší, musí přiměřeným způsobem, tj. způsobem a v míře odpovídající okolnostem případu a pravomocem a působnosti daného orgánu, zabývat tím, zda ukončením pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky či kroky, jež k němu bezprostředně vedou, se Česká republika nedopustí porušení svých mezinárodních závazků, zejména v oblasti lidských práv, neboť právě porušení těchto závazků může nejčastěji připadat v úvahu v souvislosti s návratem žadatele o udělení mezinárodní ochrany do země původu.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 8. 2010, č. j. 4 Azs 10/2010 – 99, dostupný na www.nssoud.cz, judikoval, že *„jestliže je tedy podle § 8 písm. a) zákona o azylu Ministerstvo vnitra příslušné k řízení o udělení mezinárodní ochrany a k řízení o odnětí azylu nebo doplňkové ochrany, je nepochybné, že v těchto řízeních je především Ministerstvo vnitra tím subjektem, na němž spočívá největší závazek k tomu, aby Česká republika neporušila zásadu non-refoulement, a neporušila tak povinnost, jež jí plyne z mezinárodního práva. Je proto nepřípustné, aby se Ministerstvo vnitra tohoto zákonem svěřeného mezinárodního závazku zprostilo tím, že by jeho hodnocení přenechalo, nebo přeneslo na jiný orgán, byť by to byl soud nebo ministr spravedlnosti rozhodující o povolení vydání k trestnímu stíhání do ciziny.“*

Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že soud při rozhodování o uložení trestu vyhoštění musí vždy posoudit, zda se na pachatele nevztahuje ust. § 57 odst. 3 trestního zákona (nyní § 80 odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník), kde jsou uvedeny případy, kdy se trest vyhoštění neuloží. Podle ust. § 57 odst. 3 písm. d) trestního zákona (§

80 odst. 3 písm. d) trestního zákoníku) soud neuloží trest vyhoštění, jestliže hrozí nebezpečí, že pachatel bude ve státě, do kterého by měl být vyhoštěn, pronásledován pro svoji rasu, národnost, příslušnost k určité sociální skupině, politické nebo náboženské smýšlení, nebo jestliže by vyhoštění vystavilo pachatele mučení či nelidskému nebo ponižujícímu zacházení anebo trestu. Z dikce tohoto ustanovení je zřejmé, že ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu je podstatně širší, neboť v ust. § 57 odst. 3 trestního zákona není vůbec obsaženo posouzení, zda cizinci nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, ani zda vycestování cizince není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Nelze proto tvrdit, že posouzení hrozící vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu bylo již součástí trestního řízení, neboť soud posuzoval pouze, zda by vyhoštění vystavilo pachatele mučení či nelidskému nebo ponižujícímu zacházení anebo trestu. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že není oprávněn hodnotit případnou částečnou duplicitu zákonných ustanovení právních předpisů, navíc za situace, kdy tato může být účelná v případě delšího časového úseku mezi posouzením možnosti uložit trest vyhoštění a posouzením doplňkové ochrany.

Jde-li o „judikatorní rozkol“, který byl podle stěžovatele zmíněn v usnesení ze dne 29. 9. 2009, č. j. 4 Azs 51/2009 - 65, je třeba uvést, že tento rozkol nebyl shledán v otázce aplikace ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, jak tvrdí stěžovatel, ale v otázce, zda je krajský soud povinen vyslovit nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí vždy ex offo nebo pouze tehdy, jestliže tento nedostatek důvodů brání věcnému přezkumu správního rozhodnutí a posouzení důvodnosti žalobních námitek, jak dovodil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 9. 6. 2009, č. j. 2 Azs 10/2009 – 53, dostupné na www.nssoud.cz (sekce věnovaná rozhodování rozšířeného senátu). Z toho plyne, že sporná otázka se týkala existence či neexistence povinnosti krajského soudu vyslovit ex offo nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů při přezkumu rozhodnutí správního orgánu. Tato sporná otázka v posuzovaném případě nevyvstala, proto není námitka o rozporu judikatury Nejvyššího správního soudu přiléhavá. V daném případě totiž účastnice řízení v žalobě formulovala žalobní bod, kterým napadala rozhodnutí, pokud jde o neudělení doplňkové ochrany.

Stěžovatel rovněž brojil proti tomu, že krajský soud zohlednil judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, a rozsudek ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 – 78), jež v době vydání napadeného rozhodnutí neexistovala. Nejvyšší správní soud však například v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 Azs 5/2010 – 55, www.nssoud.cz, uvedl, že judikatura v českém ústavním systému vždy představuje výklad příslušných ustanovení právních předpisů soudy, nejedná se tedy o právní předpisy samotné. Argumentace stěžovatele nepřípustnou retroaktivitou tak není případná. Pokud totiž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že i v případě zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu je správní orgán povinen se v odůvodnění přesvědčivě vypořádat s otázkou možného udělení doplňkové ochrany a že předmětná ustanovení zákona o azylu je nutno vykládat tímto způsobem, pak samozřejmě předmětná ustanovení měla být takto vykládána již od okamžiku uplynutí transpoziční lhůty procedurální a kvalifikační směrnice, a nikoliv až od okamžiku vydání citovaných judikátů Nejvyššího správního soudu. V daném případě bylo rozhodnutí stěžovatele vydáno až po uplynutí

transpozičních lhůt obou směrnic, takže stěžovatel měl předmětné ustanovení vykládat eurokonformně. V obdobném smyslu se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v citovaném usnesení č. j. 5 Azs 7/2010 – 131, nebo v usnesení ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 Azs 14/2010 - 54. Vycházel-li tedy krajský soud z uvedených judikátů, rozhodně se nedopustil nepřípustné retroaktivity, ale aplikoval správný výklad předmětného ustanovení.

Stěžovatel dále vyjádřil nesouhlas s názorem krajského soudu, podle něhož má znovu rozhodnout o nároku, jelikož v případě mezinárodní ochrany nelze o nároku hovořit. Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 1. 2007, sp. zn. IV.ÚS 553/06, uvedl, že právo azylu *„nelze považovat za právo nárokové; ani Listina, ani mezinárodní smlouvy o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána, nezaručují, že právo azylu musí být žádajícímu cizinci poskytnuto. Rozhodnutí o neudělení politického azylu cizinci nemusí proto být nesouladné s čl. 43 Listiny.“* Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že v daném případě nebyla formulace krajského soudu zcela přesná, pokud uvedl, že stěžovatel znovu rozhodne o nároku. Avšak i pokud by se tato formulace dala považovat za vadu řízení, je zřejmé, že tato vada nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť z rozsudku krajského soudu je zřejmé, co má být obsahem stěžovatelova nového rozhodnutí a rovněž je zřejmé, že krajský soud in concreto nezavázal stěžovatele tím, jak má v dané věci rozhodnout (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 5 Azs 7/2010 – 131, www.nssoud.cz).

Stěžovatel konečně namítal i nejednotnost rozhodovací praxe krajského soudu, když ve stejném složení vydal dne 25. 5. 2010 rozsudek č. j. 61 Az 36/2008 – 43, v němž zamítl žalobu proti správnímu rozhodnutí stěžovatele přesto, že se v něm rovněž nezabýval otázkou doplňkové ochrany. Nejvyšší správní soud k tomu předně odkazuje na rozsudek ze dne 20. 9. 2007, č. j. 2 As 94/2006 – 51, publikovaný pod č. 1424/2008 Sb. NSS, v němž uvedl, že *„Rozdílné rozhodování různých senátů či samosoudců krajských soudů v obdobných věcech je proto potud nežádoucí (a může způsobit nezákonnost příslušného soudního rozhodnutí pro porušení práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb.; srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2006, č. j. 1 Aps 2/2006 - 68, www.nssoud.cz), děje-li se nereflektovaně – pokud ten senát či samosoudce krajského soudu, který rozhoduje později, se argumentačně nevypořádá s dříve vysloveným právním názorem jiného senátu nebo samosoudce, třebaže je mu takový názor znám či mu být znám měl a mohl (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 2 Afs 47/2004 - 83, publikovaný pod č. 398/2004 Sb.NSS). (...) K tomu, aby nereflektování prejudikatury bylo důvodem zrušení přezkoumávaného rozsudku, by navíc zásadně musela přistoupit i jeho věcná nesprávnost. Opačný postup by zpravidla byl na újmu efektivitě poskytnutí soudní ochrany, a to zejména tehdy, lze-li nedostatek spočívající v chybějící reflexi prejudikatury napravit doplněním této argumentace vyšší soudní instancí.“* V daném případě byl rozsudek věcně zcela správný a v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, proto neexistuje důvod pro zrušení přezkoumávaného rozsudku, a to ani v případě, že by dřívější rozsudek krajského soudu vskutku byl s napadeným rozsudkem v rozporu. Nejvyšší správní soud se proto po obsahové stránce rozsudkem krajského soudu č. j. 61 Az 6/2008 – 43, vůbec nezabýval.

Nejvyšší správní soud tedy v rozsudku krajského soudu neshledal namítaná pochybení, a proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a účastnici žádné náklady tímto řízením nevznikly.

Účastnici řízení byl rozhodnutím soudu ustanoven zástupcem advokát a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Ustanovený advokát však v řízení o kasační stížnosti žádné úkony právní služby neučinil, proto mu nenáleží odměna ani náhrada hotových výdajů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu